

[Mimi Jakobsen]

Og det skal så også være mit svar på Socialdemokratiets forslag om borgerlige rettigheder. Jeg forstår godt tankegangen i det, men jeg synes, der mangler en ærlig erkendelse omkring finansieringen, for hvis vi alle skal have nogle rettigheder opfyldt, kan det ikke undgå at koste flere penge. Men vi kunne starte med nogle skrøbelige grupper, som vi først og fremmest vil sikre en ordentlig, ensartet behandling, uanset hvilken kommune de bor i. Det kan være psykisk syge, det kan være gamle mennesker, for hvem folkepensionens størrelse slet ikke er et problem, men det er relevant, at der kan komme et menneske, der vil vende dem og dreje dem. Vi kunne sige, at nu vil Folketinget sikre, at her er der ingen pardon i kommunerne, her skal der være afsat så og så meget, eller hvordan man nu laver modellen, nem er den ikke, jeg ved det godt. Men lad os starte med de mennesker; det er jo, som jeg plejer at sige, heller ikke dem, der har hornokestrene til at råbe højt, og lad os så arbejde os videre op. Det er muligt, der er et rummeligt flertal i befolkningen, der gerne vil betale for en bedre service på sygehusene for de ældre osv., jeg tror det sådan set. Men lad os starte et sted og sikre nogle ensartede minimumskrav, så man ved, at uanset hvilken kommune man bor i, er det i hvert fald det niveau, vi har her. Vil kommunen gøre noget ekstra, så er det helt fint.

Regeringen har nedsat en socialkommission, og det er jo, om jeg så må sige, en borgerlig rettighed; det er der ingen der skal anfægte regeringens ret til. Vi vil nu gerne fra CD foreslå, at vi her i Tinget fik en debat om, hvorledes vi – de andre politiske partier – synes, at den kommende socialreform skulle se ud. Om socialkommissionen vil lytte til det eller ej, er jo sådan set dens egen sag, men i regeringens kommissorium har man jo sagt, at kommissionen specielt skal fokusere på de mange penge, der bliver brugt til overførselsindkomsterne.

Nu er min tid ved at løbe ud allerede, så jeg skal bare kort sige, at der er også andre interessante emner inden for det sociale område. Man kan nævne det med minimumskravene, man kan nævne pensionssystemet, man kan nævne hele problemstillingen om børn, karriere, hvordan klarer familierne det overhovedet med børn og job, hvad kan vi gøre ved det – ikke nødvendigvis i den sociale sektor, men i en bredere forstand, socialt set.

Der er andre barrierer – hvis jeg skal tage det i stikordsform – som vi vil interessere os for fra CD's side i den kommende samling. Man kan altid diskutere – det skal vi sikkert også nok få lejlighed til i løbet af året – hvor mange amter vi skal have, eller om vi skal have nogen, hvor mange kommuner vi skal have, kommune størrelser osv. Men der er én ting, jeg mener man i hvert fald kunne starte med, igen uden at slå på de store ideologiske trommer, og det er at gå videre med at nedbringe barriererne mellem disse kommuner. Jeg så for nylig endnu en kommune, der havde lukket af for bistandsklienter. Jamen kan det være rigtigt, at man rundt omkring kan lukke for menneskers ret til at flytte rundt i dette lillebitte land? Vi har et land, der er nogenlunde på størrelse med en halvstor australsk fårefarm, vi kan da vel ikke begynde at bygge barrierer op for folk, der er på overførselsindkomst, og sige: Sådan nogle vil vi ikke have, studerende bryder vi os ikke om, og pensionister – Vorherre bevares! Vi må have nedbrudt de barrierer, vi må have gjort det økonomisk neutralt kommunerne imellem og amterne og kommunerne imellem. Der er stadig væk stribevis af eksempler på, at ældre bliver liggende på venteafdelinger, fordi man ikke vil bygge plejehjem i kommunerne. Jeg ved, at der kører et forsøg i Nordjyllands Amt, det har der gjort i 5 år nu. Skal vi se at få gjort noget ved det? Vi må have udlignet de byrder kommunerne imellem, så man ikke ligger og eksporterer – eksport er en fin ting, men ikke når man eksporterer sociale problemer og udgifter til hinanden for at spekulere i forskellige kasser. Det må være en værdig opgave at tage fat på.

Og nu har jeg ikke mere tid.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Hr. Arne Melchior var vred over, at SF synes, at nu var det tiden at gå i gang med en nedrustningsproces. Som hr. Arne Melchior sagde, er det ikke tiden at afmontere låsen på døren. Men jeg vil godt understrege, at når vi taler om beslutningen om at anskaffe stingermissiler til 990 mio. kr., har SF jo ikke kritiseret, at vi fastholder den lås, vi har på døren – det vil vi gerne kritisere, men det skal ske i andre sammenhænge – men det, vi kritiserer, er,